

Met gesloten ogen

Even mijn hoofd leegmaken op de motor. Het boek over het opkomend fascisme in de jaren dertig blijft me maar bezighouden. Het lijkt zo op de wereld van vandaag. Op de motor heb ik geen tijd om hierover na te denken. Alle zintuigen en ledematen heb ik nodig om te rijden.

Ik hoor het ritselen van de sleutel in het contactslot, dan de klik van het contact, de controlelampen gaan aan en de benzinepomp begint te zoemen. De motor start en begint te trillen wat door mijn hele lijf gaat. Ik trek de koppelingshendel in en druk met mijn voet de versnellingspook naar de eerste versnelling. Ik geef gas en rol langzaam de straat uit.

Het stoplicht voor de tunnel staat op rood en mijn motor rolt naar de witte streep. De weg voor me is leeg en als het licht op groen springt, sluit ik mijn ogen en geef vol gas. De motor brult en gaat hard van zijn plek. Ik schakel op en als ik de tunnel inkom voel ik de verandering van luchtdruk. Ik open mijn ogen en geniet van de voorbijflitsende tl-buizen op het plafond.

Ik parkeer mijn motor naast de haringkraam. Als ik aan de beurt ben is er plek om te zitten en luister naar de gesprekken. Zijn het gesprekken? Of is het meer geschreeuw wat ik hoor? 'Kaag heks' en 'Rutte homo', 'allemaal dieven' en 'alle grenzen dicht voor die mafkezen die hier ons geld en huizen inpikken'. Iedereen om me heen luistert maar half. Niemand reageert, terwijl de schreeuwer toch regelmatig zegt 'ja toch' en 'niet dan', na iedere zin die half spugend uit zijn mond rolt. Ik sluit mijn ogen en probeer me te concentreren op de nieuwsberichten op de radio die in de kraam aanstaat. De duikboot die op excursie naar de Titanic ging is zoek en er zitten vijf mensen in die zuurstoftekort krijgen na twee dagen. Met man en macht wordt er gezocht naar de vijf vermisten. Mijn gedachten dwalen af naar de boten voor Griekenland en Italië, die propvol zitten met gezinnen en kleine kinderen, die hun land moesten ontvluchten voor oorlog en geweld. Waar zijn de radarboten en reddingsacties voor deze mensen? Het woord pushback schiet door mijn hoofd. Ik open mijn ogen en zie opeens het thema voor me dat ik ga gebruiken in mijn verhaal voor de cursus korte verhalen: onverdraagzaamheid.

Terwijl ik mijn fiets op slot zet bij de boekwinkel zie ik Jellie aankomen, ik heb haar eerder ontmoet bij boekenprogramma's maar ken haar nog niet echt. Ze zegt dat ze het leuk vindt om me weer te zien en geeft me een compliment over mijn vraag bij het laatste programma aan de schrijver over zijn schrijfstijl. Ik loop met Jellie naar binnen en we schuiven aan in de nog redelijk lege zaal. We zijn vroeg. Jellie vraagt wat ik gelezen heb de laatste tijd. Ik vertel haar wat over het boek *De wereld van gisteren* en wat mijn thema zal zijn voor mijn schrijfcursus. Jellie valt even stil. Dan zegt dat ze dat ze ook graag een schrijfcursus wil volgen, maar dyslectisch is. Ik vertel dat de cursus laagdrempelig is en taalfouten zijn toegestaan. Mijn gedachten schieten alle kanten op.

Dan hoor ik mezelf zeggen: 'Ga je mee naar de cursus?'

Jellie kijkt stil voor zich uit. De lichten schieten aan op het podium en er klinkt applaus voor de schrijver. Het gesprek over het boek begint en tussendoor krijgen we ook muziek te horen die erin voorkomt. Tijdens die muziek fluistert Jellie in mijn oor dat ze meegaat als ik haar help met schrijven. Ik knik en voel mijn hele lijf mee zweven op de muziek van blijdschap.

Na afloop nodigt Jellie me uit voor koffie op het terras naast de winkel. Ze vertelt over haar werk als ambulanceverpleegkundige en over wat haar thema zal zijn voor de cursus. Huiselijk geweld, klinkt het heel resoluut.

'Mijn gevoel voor onveilige thuissituaties laat mij nooit in de steek', zegt ze. 'Door mijn eigen ervaringen vroeger. In mijn werk kom ik het ook tegen.'

Ik drink mijn koffie en kijk naar haar als ze zegt dat onze thema's overeenkomsten hebben en dat we elkaar kunnen helpen bij het schrijven.

'Ik moet er vandoor,' zegt Jellie daarna, 'ik heb avonddienst.' Ze staat op en kijkt me lang aan. 'Zullen we morgen gaan zwemmen bij de Borneostijger?'

Ik ben verheugd en knik snel want ik zou dat zelf niet durven vragen.

'Tien uur oké? Want ik heb weer avonddienst', roept ze terwijl ze wegloopt. 'Ik zie je bij de steiger.' En weg is ze.

Vroeg in de ochtend ben ik al wakker en denk aan Jellie. Ze zit in mijn gedachten en laat me niet los. Onder het scheren oefen ik wat vragen en bedenk wat gesprekstof. Ik wikkel een brood met kaas en een mes in een theedoek voor de lunch, maak een thermoskan met koffie en spring op mijn fiets de mooie ochtend in.

Ik zie Jellie in het water en ze zwaait met haar armen in de lucht. Het geeft me rust dat ze er al is. Er is een natte afdruk van haar billen en benen op de steiger. Ze is er dus al even.

'Wat sta je daar nou, kom,' roept Jellie.

Snel kleed ik me uit en duik in het water. Samen zwemmen we naar de overkant, tikken de woonboten aan en zwemmen weer terug. Lachend kijken we elkaar aan.

'Wie het eerst bij steiger is,' roep ik. Als ik het eerst aankom, help ik Jellie uit het water. Samen zitten we op de rand van de steiger en turen over het water. Ik maak brood klaar en schenk koffie in.

Jellie vertelt me over lezen met gesloten ogen met een luisterboek en over podcasts die fijn zijn om te luisteren. Ze bedankt me voor de lunch. Dan legt ze haar hand op mijn been. Ik staar ernaar. Ik durf niet naar haar te kijken. Ik voel dat Jellie me bekijkt en ze knijpt in mijn been. Ik draai m'n gezicht naar Jellie en dan kust ze me. Ik lach en voel me rustig worden.

'Ik voel me veilig en vertrouwd bij jou Marc.' Ze wrijft met een handdoek over mijn hoofd.

'We kunnen morgenavond samen eten bij mij thuis, dan kook ik voor je en kunnen we beginnen met schrijven,' stel ik voor.

Jellie staat op, trekt me overeind en houdt mijn hand vast. 'Morgen om 5 uur ben ik bij je.' Samen fietsen we weer terug naar oost.

'Ik sla hier af naar mijn werk, tot morgen,' roept Jellie.

Ik stop en kijk hoe ze de straat uit rijdt. Thuis hang ik over de reling van het balkon en geniet van alles wat voorbijkomt op straat. Mijn telefoon trilt, het is Jellie. Een bericht met een luisterboek en wat podcasttips.

Ik kies voor de podcast De Man Met De Microfoon met aflevering Onvoorstelbaar en ga binnen op de bank zitten. Ik hoor de prachtige openingstune. Ik sluit mijn ogen.